

Μάλιστα' ἂν γκίξη κ' αὐτὸν τὸν πόλον  
Τὸν παγωμένον, τὸν λύνει ὅλον.

ε.

Ποῦ πλέον μένει, μυῖαι νὰ φθάσουν,  
Τὸν Ἡρακλέα νὰ τὸν δαγκάσουν;  
'Σ τὸν Ἡρακλέα μυῖαι θὰ εὗγουν,  
Ἄπ' τὸν ὁποῖον Ἄρπυιαι φεύγουν;  
Ζούζουλα τέτοια θ' ἀποτολμήσουν,  
Τὸν ὑδροφόνον νὰ τὸν τζιμπήσουν;  
Ἄν ὅμως μόνος ἅπ' εὐσπλαγχνίαν  
Τὰς παραβλέπει 'ς τὴν ἐλεγεῖαν,  
Τοῦτο σημαίνει ὅτι τὰς θέλει,  
Καὶ δὲν τὰς διώχνει, οὔτε τὸν μέλει.

ς

Τέλος, γενναία ψυχὴ, νὰ ζήσης,  
Δεύτερον πλέον νὰ μὴ γογγύσης.  
Ἄφες Ρ' ὠμάνων ποιητὴν μόνον  
Τὸν ἄνανδρόν του νὰ κλαίῃ πόνον.  
Μὴ Ὀβιδίου τὰς ἐλεγείας,  
Ἀλλὰ Ὀμήρου τὰς ῥαψωδίας.  
Ἐχεῖναι εἶναι γιὰ γυναικίτην,  
Αὗται δὲ πρέπουν 'ς τὸν ἀνδρωνίτην.  
Λύτὰ σὲ ψάλλουν μὲ λαμπρὰ χεῖλη  
Τῶν ἀρετῶν σου οἱ πιστοὶ φίλοι.